

zoover ik zeker weet minstens 40 jaar. De snavel, die bij deze dieren toch al zooveel presteert, blijkt dus ook geschikt te zijn voor chirurgisch instrument!

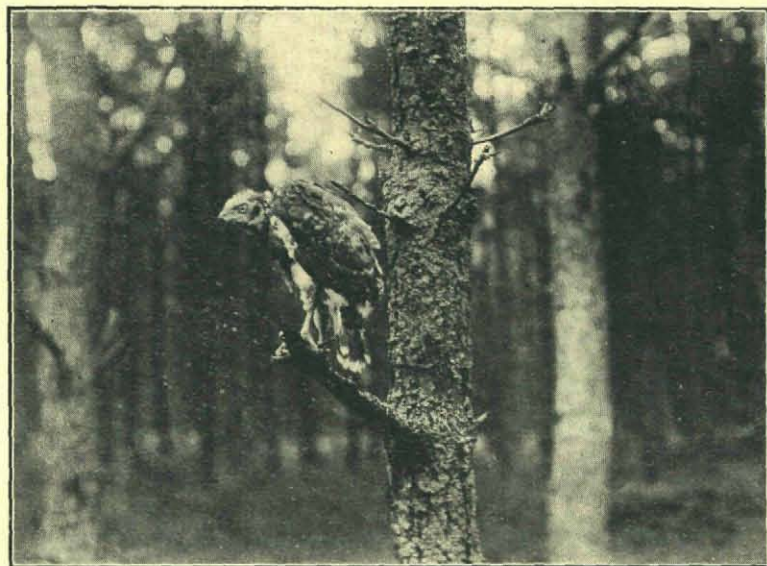
Amsterdam, 19-VI-'28.

J. TEN HAGEN.

**Een mooie „score” voor Engeland.** — Onze goede vriend Dr. Sidney H. Long uit Norwich schrijft mij dat dit jaar een paar Trompetterzwanen (*Cygnus musicus*) genesteld hebben ergens in Norfolk. Het nest was een groot bouwsel in een waterwilg in een kleine plas. Dit is wel een zeer verblijdende en merkwaardige gebeurtenis en een triomf voor de vogelbescherming in Norfolk. Door tijdig ingrijpen zijn de toestanden daar in de laatste vijftien jaren belangrijk verbeterd en de lijst van „lost British Birds” kan in gunstigen zin herzien worden.

T.

**De Havik in Gel-derland.** — Hierbij nog een foto van een der jonge havikken, waarvan de heer Wigman in de vorige afl. melding maakte.



**Haren plukkende kauwtjes.** — Begin Mei voor eenige dagen te Bergen (N.H.) vertoevende, nam ik waar, dat kauwtjes bij de herten van het Hertenkamp aldaar, haren kwamen verzamelen.

De vogel ging daarbij als volgt te werk: Hij streek neer op het veld. Naderde met snelle pasjes een hert, dat lag te herkauwen. Bleef op korten afstand even stilstaan, met zijn kans! Ging vervolgens vliegensvlug even onder het hert (dit lijkt zoo op een atstand) om haastig eenige losse haren uit de vacht van de flank te plukken. Dit spelletje werd eenige keeren herhaald tot de bek propvol was, waarna de vogel zich naar zijn nest begaf. Nu en dan schenen de vogels ook aan nog vastzittende haren te trekken. Het hert maakte dan een afweerbeweging. Later werden de kauwtjes brutaler en gingen zelfs bovenop het hert zitten. Maakten zij het dan te bont, dan s'ond het hert op, om aldus van zijn lastposten bevrijd te worden. Over het algemeen bleven de herten nogal zoetsappig. Menschelijk gesproken (gevaarlijk in de biologie!), vond ik het van de kauwtjes aardig bedacht op deze wijze van steeds voorradig nestbekselsel te voorzien.

J. TEN HAGEN.

**Iets over den roep van den Koekoek.** — Eenige weken geleden was ik in de gelegenheid meer dan een uur lang de bewegingen van een Koekoek ♂ gade te slaan, wien als uitkijkpost een boven alle andere uitstekende hoge boom diende. Het viel mij op, dat ofschoon de vogel op dezelfde tak bleef zitten zijn roep nu eens van dichterbij dan weer van verder af scheen te komen. Dit bleek zijn oorzaak te vinden in het feit, dat de koekoek in kwestie nu eens met de kop in mijn richting zijn tweetonig lied ten gehore bracht, dan weer in precies tegenovergestelde richting, waardoor het leek alsof de afstand tusschen ons veel grooter was geworden. Ook koekoekte hij luide, toen hij met uitgespreide staart en vleugels op de bovenste takken van bovengenoemden boom neerdaalde.

G. B.